

127147

ANUL I.

No. 1.

ianuarie 1926

BIBLIOTECA CENTRALA
"ROMÂNIA"
SIBIU

STUPARUL ROMÂN

REVISTĂ LUNARĂ PENTRU RĂSPÂNDIREA
ȘI PROPAGAREA CUNOȘTINȚELOR
:-: ALBINĂRITULUI RAȚIONAL :-:

REDAȚIA:

NICOLAE VOINA

Vaidei p. Orăștie, jud. Hunedoara,
propagandist apicol al Min. Instr.

ADMINISTRAȚIA:

„STUPARUL ROMÂN“

DEVA „Librăria Românească“.

Articolele și întrebările din branșa stupăritului să trimit la Redacție,
:-: :-: bani, abonamente și reclamații la Administrație. :-: :-:

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an, în România, 150 Lei. — Un număr 16 Lei.

38057

STUPARUL ROMÂN

REVISTĂ LUNARĂ PENTRU RĂSPÂNDIREA
ȘI PROPAGAREA CUNOȘTINȚELOR
:-: ALBINĂRITULUI RAȚIONAL :-:

REDAȚIA:

NICOLAE VOINA

Vaidei p. Orăștie, jud. Hunedoara,
propagandist apicol al Min. Instr.

ADMINISTRAȚIA:

„STUPARUL ROMÂN“

DEVA „Librăria Românească“.

Articolele și întrebările din bransa stupăritului să trimit la Redacție,
:-: :-: bani, abonamente și reclamații la Administrație. :-: :-:

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an, în România, 150 Lei. — Un număr 16 Lei.

Toți apicultorii sunt cu insistență rugați a ne trimite adrese de-ale fraților stupari, să le trimitem numeri de probă.

Acei apicultori, cari nu trimit napoi No. 1 al revistei la Administrație, să consideră de abonați. — Primăriile com. și factorii postali de asemenea sunt rugați a reînapoia această revistă, dacă nu află pe adresat.

Comitetul de redacție:

Pr. Nicolae Martinovici, v.-prez. de onoare a „Soc. centr. de apicultură din România“, prof. de apicultură, șef al regiunii I. de apicultură din Bănat, Topolovațul-Mare.

Dr. Florin Begnescu, medic vet. Președintele societății naționale de apicultură, redactorul Revistei Științelor Veterinare, autorul mai multor cărți de apicultură.

Popovici Cerechez profesor, directorul școlii de stupărit din Chișinău, autorul unui manual de apicultură.

D. I. Stamatalach, v.-prez. Soc. centrale de apicultură, red. revistei „Buletinul Apicultorilor“, autorul mai multor broșuri populare din domeniul stupăritului.

Al. Popa, (fratele mult apreciatului Popa Liseanu din Ministerul Instrucțiunii) prof. de apicultură, șef a regiunii V. apicole.

Ion Vicoveanu institutor apicol, în Vicorul-de-jos (Bucovina) absolvent al școalei de apicultură din Viena.

Vasile Corodan, prof. apicol, șef al regiunii II. de apicultură din Cluj.

Alexandru Vlad, preot ortodox, rutinat apicultor în Mag județul Sibiu.

Vicolae Voina, dir. scol. propagandist apicol al Min. Instrucții, sub a cărei îngrijire apare revista „Stuparul Român“.

Mihail Găzdac, profesor de Liceu în Turda.

Neamul românesc are lipsă de toți apicultorii, cari știu pune pe vârful penei știința și experiența lor. Li rugăm cu dragoste, să între în această frumoasă cunună a colaboratorilor. Vor face un serviciu neamului, lor și țării.

CUPRINSUL:

Comitetul de redacție. — An nou fericit. — Organizarea albinăritului în țară. — Foloasele apiculturii. — Cursul de apicultură din Vaidei cu 3 clișee. — Alegerea celui mai bun stup sistematic. — Camerele agricole și albinăritul. — Iernatul albinilor. — Scrisori. — Diverse. Târg de mostre și expoziție în Deva. — Sfaturi pentru iarnă. — Poșta Red.

AN NOU FERICIT!

O salutare mai frumoasă, mai creștinească, strămoșească și românească ca aceasta nu găsim în zilele prime a acestei luni. „*Stuparul Român*“ dorește tuturor cetitorilor „*An nou fericit*“, belșug în roi și recoltă.

* * *

Când punem „*Stuparul Român*“, pe masa iubiților și prietenilor noștrii apicultori, nu putem trece cu vederea a nu le da o lămurire:

Vom întâlni între colaboratorii dela „*Stuparul Român*“, vre-o câțiva prietini, cari au colaborat la „*Stupăritul*“ din Alba-Iulia, care în decursul anului trecut și-a sistat apariția. Dl administrator Lupan spune, că din lipsa de sprijin material și neachitarea la timp a abonamentelor. Ori cum ar fi, noi regretăm, că această revistă, care abia a prins rădăcini, abia a făcut cunoștință cu stuparii, s'a sistat tocmai în timpul oportun, când era mai mare lipsă de ea.

Pentru-ca frații noștrii stupari din Ardeal, Bănat și părțile Maramureșului și Crișurilor, să nu rămână fără povață, fără îndrumări, ne-am strâns într'un mănunchiu toți aceia din Ardeal și vechiul Regat, cari au purtat și poartă un viu interes față de plăcuta și rentabila ocupație, care este apicultura sau stupăritul.

Este destul o privire peste numele comitetului de redacție, ca să fim încredințați, că de data aceasta am pornit pe căi bune și mult promițătoare.

La strigătul desperat, că Ardealul rămâne fără o revistă de apicultură, acești vestiți savanți apicultori, unii cu plete albe, petrecuți o viață întreagă între albine, au sărit în ajutor cu o inimă tinărară, — cum numai ade-

vărații, stupari au, — ca să salveze ce avem mai scump și ce ne ține legați unul de altul.

Programa noastră este cunoscută. E aceeaș, pe care am urmărit-o și cu revista „*Stupăritul*”: *Răspândirea și propagarea cunoștințelor stupăritului, ca el să devie un izvor de câștig și existență, iar în locurile prielnice, un izvor de adevărată fericire și bogăție.*

Dragostea noastră întru atingerea acestui scop, nu are margini, nu cunoaște greutate. Că povețele vor fi cele mai bune, cele mai moderne și cele mai nou descoperite, asupra acestora nu mai încapă îndoială.

Ca opera aceasta începută să fie încununată cu succes, cerem sprijinul tuturor cetitorilor, pentru a ne achita abonamentul la timp, ca să putem suporta greutatea începutului, pe cari le poartă azi cu mari jertfe un singur om, iubitor de cauză.

An nou fericit!

„*Stuparul Român*“.

— x —

Organizarea albinăritului în țară.

Raport prezentat și susținut la congresul general agricol, secția apiculturii din Chișinău,

de D-r FLORIN BEGNESCU

Medic Veterinar.

Președinte al Societății Naționale de apicultură.

Albinăritul constituind una din bogățiile principale ale solului și țării noastre, considerat din toate punctele de vedere, are nevoie de a fi sprijinit și îndrumat pe calea modernismului oferită de progresele științei de astăzi, care face ca rentabilitatea stupilor și progresul albinăritului, să fie cu mult mai abundentă,

contribuind nu numai la o sporire a produselor melifere ci și la înmulțirea coloniilor existente pe care cultura empirică le distruge, obținând produse inferioare calitativ și cantitativ.

*

Organizarea acestei bogății naționale se poate face numai pe calea asocierii, inițiativa oficială și inițiativa particulară, lucru absolut necesar în oricare interpretare de natură agricolă ori zootehnică. Urmărind punctele puse în discuțiune de programul congresului secția E, prin organizarea oficială a albinăritului, deci înțeleg creierea în Ministerul Agriculturii și Domeniilor a unui serviciu de apicultură și împărțirea țării în regiuni apicole cu conducători destoinici, așa cum au fost și sunt încă în Ardeal. La sediul fiecărei regiuni să existe o stupărie model, preferabil așezată pe lângă o fermă agricolă ori zootehnică, pe lângă o școală de agricultură, silvică, normală, seminariu ori mănăstire, pusă sub conducerea șefului regiunii, care va avea sub a sa supraveghere întregul mers al albinăritului în regiune; ținerea de prelegeri la sediu, conferințe ambulante pe lângă școlile primare inferioare de agricultură, reuniuni culturale sătești etc. etc.

Tot în organizarea de stat, înțeleg pe aceia de protejire a albinăritului și apicultorilor, prin abrogarea ori reducerea la minimum a impozitelor pe apicultură, reducerea taxelor de export ale produselor, reducerea transportului materialului apistic pe C. F. R, aplicarea cu toată regiunea a legii existente pentru fabricarea lumânărilor bisericesti din ceară pură, aplicare cu rigoare a legii sanitare în cea ce privește puritatea mierei pusă în comerț și complectarea acestei legi în cea ce privește derivatele din miere: oțetul, vinul, șampania, etc. etc.

Prevederea în legea de poliție sanitară veterinară printre maladiile contagioase ale animalelor, a pestei albinelor, eventual și a noseimei, cu drepturi de despăgubiri respective. Tot între mijloacele de încurajare, depinzând de oficialitate, este improprietărea apiculturilor merituoși, căci chiar și dela arendarea loturilor existente pe rezervele de stat, un articol al regulamentului exclude tocmai pe cei mai de seamă apicultori, ce din nefericire sunt și funcționari de stat, cum sunt învățătorii și preoții, și care

tocmai aceștia sunt aceia care au contribuit mai mult la introducerea modernismului în trecut, iar în viitor tocmai aceia, care prin însăși menirea lor în mijlocul populației sătești, ar putea să semene vii exemple.

*

Pentru toate acestea este necesară o lege specială, al cărei anti-proiect să emane din consfătuirea unui grup de apicultori din toate regiunile țării, pe care Ministerul de Agricultură și Domenii ar trebui să-i convoace în mai multe ședințe la Minister, pentru discuțiunea și elaborarea acestui antiproiect, care să înglobeze toate dezideratele de mai sus, și care apoi ar trebui să treacă odată cu bugetul respectiv prin Corpurile Legiuitoare, de oarece statul este dator să țină seamă de averea Națională constituită de albinărit și care astăzi în țara noastră se poate evalua la peste un miliard de lei, cu o producție anuală de câte-va sute de milioane.

*

Creindu-se un serviciu central apicol în legătură cu toate regiunile țării, el va putea cunoaște situațiunea și nevoile albinăritului, luând măsurile necesare.

*

Prin inițiativa particulară, înțeleg munca depusă de apicultorii din toate regiunile țării. Acestei munci i-se datorește aproape tot progresul făcut de apicultură în țara noastră și de această inițiativă trebuie să se țină seamă.

Apicultorii rutinați vor putea fi dela început aleși prin concurs conducători de regiuni. Pe lângă aceștia sunt mulți apicultori, ale căror stupării vor putea forma așa zisele observatoare de apicultură, care ar trebui recunoscute ca atare, cu anumite avantajii pentru conducătorii lor, care vor putea aranja curs la stupina proprie în legătură cu conducătorul regiunii apicole respective.

Societățile actuale de apicultură să-și continue existența și să fie îndrumate să se poată organiza pe regiuni!

Toate aceste societăți să se federalizeze, constituind „*Uniunea generală a Apicultorilor din România*“.

Reprezentanții acestor societăți și anume, Președintele Uniunii și președinții societăților actuale regionale, împreună cu șeful

serviciului de apiculturi ce s'ar creia în Minister, împreună cu conducătorii de regiuni, ar forma consiliul de apicultură.

Din discuțiunile acestui consiliu în care vor fi reprezentați toți apicultorii, vor putea pleca toate măsurile și îndreptările necesare organizării și nevoilor albinăritului.

*

Numai unind astfel pe toți apicultorii și punând în concordanță organizarea oficială cu nevoile reale exprimate de apicultori, se va putea ajunge la un real progres al albinăritului, în care se va ține seamă de măsurile bune și organizarea albinăritului în alte țări, despre care în nenumărate ori am vorbit în diferite publicațiuni.

*

Literatura apicolă și revistele de specialitate vor putea fi astfel ajutate atunci, când această organizare se va fi înfăptuit, iar chestiunea cooperativelor de desfacere a produselor și materialului apistic, cade în sarcina inițiativiei particulare a apicultorilor ori a societăților pe acțiuni, ce aceștia vor întemeia în acest scop.

Numai rezolvând prima chestiune, organizarea albinăritului, cu sprijinul oficial, pe care îl merită, se va putea trece la cea de a doua, și atunci când apicultorii vor putea conta pe o situațiune sigură, vor găsi ușor modalitatea formării cooperativelor, a societăților pe acțiuni etc., cu scop industrial și de comercializare a produselor albinăritului.

*

Cum însă, de peste 20 de ani, toți apicultorii cântă acelaș cântec, care a devenit o tristă poveste a cererei de organizare, repetată de nenumărate ori la ocaziuni festive de zile mari, cum a fost congresul Societății Naționale de apicultură dela Iași din 1923, Ultimul Congres Agricol dela București, Congresul Zootehnic dela Cluj și cum este cel de astăzi, este de sperat că moțiunea ce se va vota de această mare reuniune agricolă, nu va rămâne tot pe hârtie, că glasul apicultorilor nu va răsuna tot în pustiu, cum a răsunit în toate celelalte ocaziuni și, că chestiunea organizării albinăritului va fi luată în serios de organele competente.

ale guvernului și că ea se va rezolva în sensul dorit de apicultori, care susțin și duc cu greu înainte ne protejați și ne încurajați de nimeni modernismul apicol corolar, frumos al progresului științific și al progresului material economic, care dus în balanța averii naționale, a ajuns să tragă cel puțin tot atât cât trag alte produse ale solului și bogățiilor țării noastre.

x

Foloasele apiculturii

AL. POPA
prof. de apicultură.

Între toate ocupațiile laterale, atât ale intelectualului, cât și ale țaranului, albinăritul este de bunăseama îndeletnicirea cea mai frumoasă, cea mai nobilă și cea mai rentabilă.

Mulțimea florilor, producătoare de nectar, cu cari, între alte multe bogății naturale, a înzestrat D-zeu țara românească, face posibilă dezvoltarea stupăritului în toate părțile ei.

Orice ocupație cere capital și muncă. Singura apicultura se poate face fără capital și fără muncă. Sunt deajuns câțiva metri pătrați — în Grecia stupii se țin în geamurile caselor — pentru adăpostirea câtorva stupi, procurați pe un preț bagatel și de aci încolo ei nu mai cer muncă, afară de puțină supraveghere și nici capital, căci albina își câștigă singură hrana, din care poate să ne dea și nouă un plus pentru cheltuelile următoare și ocupația noastră principală dă înainte tot așa, orică mai ai în jurul casei și câțiva stupi ori nu.

Noi ne plângem cu toții, pe toate cărările, că traiul e greu și că nu mai putem face față greutăților zilei. Așa e. Hrana-i scumpă, îmbrăcămintea scumpă, viața grea, dar pentru cei înțelepți se mai găsesc totuș resurse. Și una dintre acestea și de bunăseamă dintre cele mai rentabile e albinăritul.

Unde mai pui, că nu poate fi ceva mai nobil, mai frumos și mai plăcut, decât să studiezi și să pătrunzi în tainele vieții stupului. Ce întocmire admirabilă-i un stup! Câtă maiestrie, câtă armonie și câtă deșteptăciune și hârnicie! Ce puternic simțământ

de dragoste, care merge până la jertfă pentru binele comun și pentru prosperarea neamului! Nu găsim la această insectă admirabilă nici egoism, nici viața înbelșugată, nici răutate și nici nimic ce aduce cu răutatea oamenilor. Numai calități, cari dau de rușine pe om și cari ar fi menite să-l ridice pe el și pe societatea omenească din ticăloșia în care se sbate.

Nimic pentru mine și totul pentru noi, pentru țară și pentru înaintarea urmașilor noștrii, aceasta-i deviza albinei. Care poate fi ceva mai nobil și mai educativ.

Dar făcând apicultură, ne ajutăm și țara, a cărei întărire și înstărire noi cu toții datori suntem să o dorim. Acum mai ales, că venitele statului sunt săcătuite, avem datoria să le mărim prin creierea de noi resurse, să ne ferim însă ca nu cumva prin folosirea unei resurse să o secătuim prea tare pe ea, sau pe celelalte resurse. Și dupăcum vom vedea, prin apicultură nu numai că nu secătuim pe cel mai bogat izvor de venit al statului, agricultura — statul nostru e stat eminent agricol — ci din contră agricultura nu-i prin nimic avantajată, ca chiar prin apicultură.

Statul nostru, pe cât i-a fost posibil a promovat apicultura și sperăm, că pe viitor va promova-o și mai mult.

Azi, în Ardeal, Bucovina și Basarabia sunt în ființă organizațiile vechi, pe regiuni, și avem nădejdea că această organizație se va împrumuta, unificându-o și ameliorându-o pentru țara întreagă. Și astfel prin inițiativa particulară și cu concursul guvernelor vom putea să ajungem, ca statul nostru să devină pe cât de agricol, tot pe atât și de apicol.

Ce urmărim când facem apicultură?

Să recoltăm miere cât mai multă.

Strămoșii noștrii credeau că Zeii Olimpului se hrănesc cu nectar. Și nectarul, respectiva mierea, care nu-i altceva, decât un nectar rescopt, cu drept cuvânt e, prin promoviența sa din flori, prin curățenia și prin dulceața sa, o hrană cerească.

Mierea a fost întrecut și va fi totdeauna un produs foarte căutat și nu ne vom putea niciodată plânge, că nu vom putea-o desface, sau că nedesfăcându-o, se va strica, căci ea, oricât am păstrat-o, nu-și va pierde din calitate.

Câtă miere ne dă un stup? În tot cazul aceasta depinde de

bogația florilor și de ochiul stăpânului. Cum am zis însă, în România noastră nu există ținut, în care să nu putem face apicultură.

Am fost obicinuiți să ni se spună minuni în apicultură de prin țări streine. Minuni însă sunt aci la noi acasă, ca și în alte țări, ba mai mari ca în alte țări.

Citeam că în stupina Stanganu dela Iași, în anul 1923 un stup, trecut în acelaș an din primitiv în sistematic, a dat 100 kgr. de miere.

În acelaș an stupii au dat în jud. Tulcea până la 70 kgr. de miere și s'a găsit un stup, care a dat 100 kgr. și mai avea și 30 de rame pline.

În anul 1924 un stup al părintelui I. Popa din Apoldul mic a dat 72 kgr. În jud. Târnava mare stupii, cei bine îngrijiți, au dat o medie de 50 kgr. și tot așa și în Banat.

Când vedem deci că aceste minuni se întâmplă sub ochii noștrii și în toate părțile țării noastre, mai putem dubita în rentabilitatea stupăritului românesc? Și nu păcătuim față de noi înșine și față de țara noastră, când lăsăm nefolosită această resursă bogată? Să facem deci cât mai mulți și cât mai multă apicultură.

* * *

Dar, deși scopul ce se urmărește prin albinărit e mierea și cu cât aceasta am recoltat-o în mai mare cantitate, cu atât anul stupăritului zicem că a fost mai bun, totuș albina pe lângă miere ne aduce și un alt folos, tot atât de însemnat, dacă nu mai însemnat chiar. E folosul ce ni-l dă prin ajutorarea fecundației florilor și plantelor.

Botanica ne arată, că orice plantă sau floare, pentru de a putea rodi, e nevoie să se combine polenul anterei din stamine cu oul feminin din pistil. La unele plante polenul zace pe aceeaș floare cu ovarul și deci, acela cade direct pe ovar și ouăle se fecundează. La altele sunt flori masculine și flori feminine în locuri deosebite, dar pe acelaș trunchiu, cum e la porumb. Aci polenul masculin din vârful plantei, prin mijlocirea vântului sau a altui intermediar, cade pe ovar. Altfel fecundația nu se poate face.

Și în fine sunt iarăși alte plante, la cari indivizii cu flori masculine sunt deosebiți de cei cu flori feminine. Aici fecundația nu-i posibilă, decât numai prin transportarea seminței masculine la cea feminină, prin insecte sau prin ajutorul altor mijloace.

Dar e constatat, că chiar atunci, când transportarea polenului se face la ovarul aceleași flori, fecundația nu-i așa de trainică și sămânța atât de vitală, ca atunci când amestecul se face între flori deosebite. E acelaș caz ce și la om și la animale. Proganitura e cu atât mai vitală, cu cât indivizii aceleași spacii, ce s'au încrucișat, sunt mai puțin înrudiți.

Insectele și în special albina joacă aci un mare rol. Ea sburând din floare'n floare spre a linge nectarul și spre a strânge polenul, pe care-l transportă în corfițele piciorușelor dinapoi, îl duce de la o floare la alta, mijlocind astfel fecundația. Acest serviciu se face și de alte insecte, însă nu așa de bine ca de albină, pentrucă albina nu amestecă specia de flori, de pe care a început să culeagă, până când nu ș'a umplut gușulița de nectar și corfițele de polen, ceace nu fac și alte insecte.

În afară de aceasta, alte insecte nu se propagă peste iarnă în stare vie ca albina, și numai prin ouă. Din ouă ies primăvara indivizi noi, cari la rândul lor se înmulțesc peste vară. Aceasta-i și cauza că primăvara sunt d. p. viespi mult mai puțini decât toamna. Și iată de ce în special pomii roditori, cari înfloresc primăvara din vreme, sunt mult ajutați în fecundație prin albină, care în timpul înfloririlor sunt în mare număr.

Albina mai aduce și alt folos pomilor. Ea când vizitează florile lor, îndepărtează din ele ouăle de insecte, din cari se dezvoltă viermii și deci fructele pomilor vizitați de albine sunt mult mai frumoase decât fructele din ținuturile fără stupi.

Darvin a făcut o mulțime de experiențe foarte interesante, din cari reiese pe deplin serviciul ce-l face albina rodirii plantelor. Materling pe drept cuvânt susține, că dacă n'ar fi insectele și în special albina, peste 200 de specii de plante ar dispărea de pe suprafața pământului.

Iată deci, că făcând apicultură, ne îndeletnicim cu o ocupație frumoasă și plăcută, care ne dă câștig însemnat bănesc prin

miere și ne ajută și în agricultură, care formează principalul izvor de venit al țării românești.

Lisa-Făgăraș, la 30 Noemvrie 925.

X

Cursul de apicultură din Vaidei

(Ținut din 12 Iulie până în 26 Iulie 1925).

Aș face o mare neglijență, dacă nu aș da și eu o dare de seamă asupra cursului de apicultură menajat și încurajat de Comisia Zootehnică a județului Hunedoara, căreia în numele celor 23 cursiști, domni dame și d-șoare, le aduc mulțumită pentru atenția ce au dat acestui ram a bogăției națională. Aducem mulțumită îndeosebi D-lui Prefect *Dr. Gheorghe Dubleşiu*, ca inițiatorul și sprijinitorul acestui curs. În rândul al doilea, D-lui prim-veterinar Ziegler, care a depus atâtea osteneli pentru menajarea cursului. Și în rândul al treilea, comisiei de examinare în per-

Un colț al școlii unde s'au ținut cursul teoretic.

soanele D-lui Dr. Aurel Maniu, reprezentantul prefectului, D-lui V. Anastasiu, reprezentantul Min. Instrucțiunii și D-lui Dr. Traian Iarca, reprezentantul com. zootehnice.

Cursul a fost teoretic și practic. Partea teoretică a fost predată în 63 lecții, cari au fost publicate în No. 3 (Martie) a Stupăritului. Cursiștii au fost găzduiți cu ospitalitate adevărată românească pe la funcționarii comunei în mod gratuit. Dejunul, prânzul, ujina și cina o luau împreună în popotă.

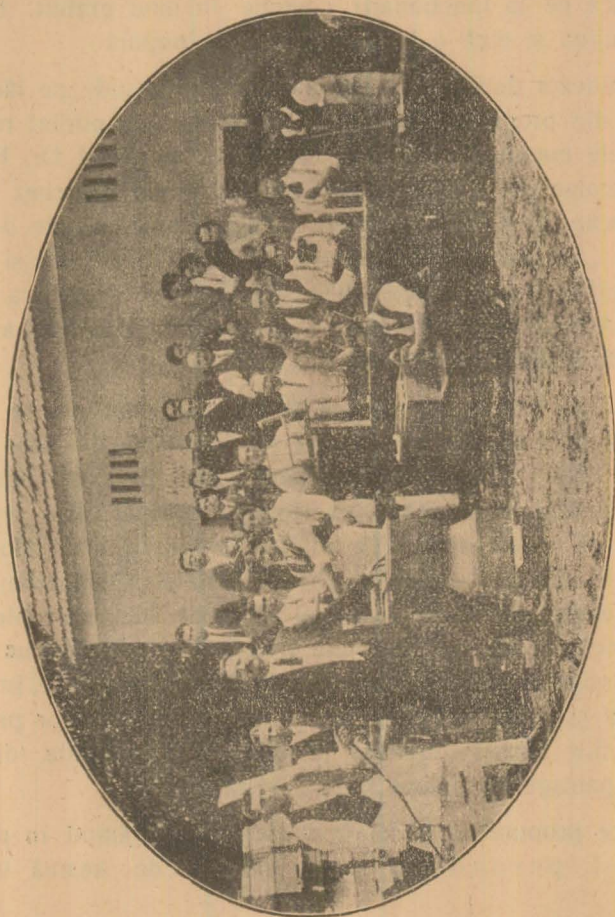
Dimineața dela 8—11 ore aveam teorie, unde pe lângă explicațiile din programă, consultam totdeauna la capitolul respectiv și diferitele manuale de seamă, cum sunt ale d-lui Dr. Fl. Begnescu, Nicolaescu-Stoenescu, Al Popa, Popovici Cerchez și D. I. Stamatalache, precum și revistele „Pagini apicole“ ale d-lui Dr. Begnescu „Buletinul Apicultorilor“ a d-lui Stamatalache și revista „Stupăritul“ de sub redacția mea, precum și vre-o câțiva numeri din „Pr. Apicultorului“ trimiși din bună voința d-lui dir. a școlii de apicultură din Chișinău, dl. P. Cerchez.

Aduc aci mulțumită deosebită dlui Cerchez pentru cinstea ce ne-a făcut-o vizitându-ne stupii, cu care ocazie ne-a pus la dispoziție niște tablouri, (plansamente), cari ne-a fost de mare folos la studiul anatomia și morfologia albinei. Am consultat apoi cărți și reviste străine, a lui Kovács-Grand, Siter, Boconadi, Donáth, etc. dintre reviste: Magyar Mész, Mészézet Közlöny, Szétekintő Mész, Mészézet și altele, astfel că nici o problemă nu a rămas neluminată în faza ei din trecut și azi. Li-s'a pus la dispoziție cursiștilor întreaga mea bibliotecă de 56 volume, între cari interesanta și prima carte de apicultură a d-lui asesor protopop I. Tomici din Vârșeț, apărută la anul 1823 în Buda, din cari vom cita paysage cu timpul și în revistă.

Ceace propuneam la teorie o făceam și arătând în practică dela 11—1, perondând toate lucrările de seamă în cele 14 zile.

Aci trebuie să amintesc, că cursurile acestea sunt păgubitoare dacă ele să țin la o stupărie care e pusă în funcție pentru venit, pentru recoltă. Lucrul acesta m'a determinat să fac o a doua și acum a a treia stupină, care să servească pentru demonstrație.

În acestea două stupini să află, într'una toate sistemele mobile, moderne, iar în cealaltă sisteme populare, dela cari putem recolta mierea fără a omorî albinile cu afurisita de pucioasa, care metod este azi o rușine pe neamul nostru. La împrejurarea aceasta ar trebui să fie cu atenție guvernul și societățile, Camerele agricole și alți protectori, cari aranjază cursuri la stupini particulare.

Cursiștii la lucrările practice.

La oara 1 aveam prânzul, iar dela 3 până la 6—7 și adesea până să întunece, unii lucrau în atelier coșnieț, rame, mașini de rame, adăpătoare, nutritoare; alții topeau faguri, lucrau cu presa

la faguri artificiali, confecționau faguri și începături (directive) în rame, cu un cuvânt toți erau ocupați. Aceia, cari nu închepeau la lucru, parte studiau, parte desemnau și luau parte la lucrările mele gingașe cari adesea sunt cu multe înțepături, dar să laudau cu recordul zilnic. Seara, după cină, deși erau regățeni și ardeleni, îți era mai mare dragul să le vezi buna înțelegere, pregătindu-se pentru încheierea cursului, cu teatru, cor, orchestră, declamări și altele.

A domnit între ei armonie exemplară. Poporul a rămas adânc impresionat la cântecile lor din strană în două Dumineci și o sărbătoare. În decursul alor 14 zile am făcut și excursii botanice, pentru a cunoaște plantele melifere. Am cercetat apoi stupăria frumoasă în comuna vecină Gelmar, a D-lui Păcurar, am trecut Murășul la Dl preot Glodean, a cărui stupină promite mult în viitor, am cercetat stupăria și întreaga economie a școlai de apicultură de sub conducerea destoinicului director Păsăriu, venind acasă cu impresiile plăcute asupra celor văzute.

Examenul a fost într'o zi de Duminecă.

S'a grămădit intelectuali din Deva, Orăștie, Cugir., încât sala de 13 metri lungă, nu putea cuprinde pe toți. După examenul teoretic a urmat examenul practic în stupini, unde comisia examinătoare și publicul s'a delectat în frumseța albinelor și regiunilor italiene inportate direct dela casa Lucio Paglia din Italia, pentru studiu și experiența parthenogenezei atât de mult discutată azi.

A urmat un banchet în liber, între frunză verde. Au luat parte mai mulți oaspeți din depărtare, ca Dl Prof. Todor și D-na din București, Dl Căp. Todor și D-na din Oradea-Mare și alții, pe lângă cursiști și comisia examinătoare și fruntașii satului. Toastele curgeau gărlă. Și iată sosește și muzica pe la oara 3, care era comandată pentru producția de încheiere, ce era fixată pe 8 oare seara. La sunetul muzicii s'au adunat flăcăi și fete, cerând să-i lăsăm să joace jocuri naționale înaintea atâtor domni, cari au onorat satul lor cu prezența.

Seara a fost producția și petrecerea cursiștilor, până în zori. A luat parte tot satul, tineretul, copiii și bătrâni, deși era toiu lucrului. Azi mă întrebă toți, că mai vin domnișorii aceia și la

vară? Vin dragă, vin, numai să-i primiți bine! D-zeu să-i aducă
 Domnule Director, ca să ne mai cânte în biserică și să ne mai
 facă vre-o zi de veselie.

Comisiunea de examinare și absolvenții cursului apicol.

În ziua următoare fieștecare cursist a dus cu sine ceea-ce a
 lucrat în atelier, câte-o coșniță, acarete, care după cum era de
 harnic. Subsemnatul sunt mulțumit pentru-că aproape toți cari au
 luat parte la curs mă caută cu întrebări din branșa stupăritului

și să exprime că ar voi să mai vină numai pe o singură zi până la mine, dovadă că numai acum să desmetesc din tainele apiculturii, pe cari le știau la perfecție în teorie, dar să lovesc cu fruntea de pragul de sus a stupinei, când voesc să le pună în practică.

Cursurile de apicultură sunt deci de o mare însemnatate economică națională, dar își au și rolul lor moral, social, dacă ele sunt arangiate la sate după un plan binedeterminat.*

Vaidei 20 Dec. 1925.

Nicolae Voina

dir. școl.

propagandist apicolal Min. Instr.

Alegerea celui mai bun stup sistematic

Chestiunea pusă în discuție de Dl. N. Voina, în revista Stupăritul și Buletinul apicultorilor, are un deosebit interes. Nici o chestiune n'a dat naștere la mai multă discuție în lumea apicultorilor, ca aceea a alegerii unui stup sistematic perfect.

Dacă s'ar fi avut în vedere numai condițiile esențiale, ce se cer unui asemenea stup, alegerea ar fi fost mai ușoară, dar pentru că aci mai intervin amorul propriu și firea caracteristică unei națiuni, lucru s'a complicat, apicultorii fiecărei națiuni având pretenția și susținând cu tărie că stupul lor e cel mai bun. Așa se explică marele număr de modele pe care le găsim astăzi, pe când în realitate toate s'ar putea reduce la 3 cel mult. În fiecare țară găsim un stup al ei numit național; în Statele-Unite stupul D a d a n t, în Franța stupul L a y e n s, în Germania stupul D z i e r z o n și D a t + a, în Ungaria Berlepsch, etc. Țara noastră încă a trecut prin frigurile aceste cu stupii I d e a l și H e r m e s.

Să nu se creadă, că, cu cât vor fi într'o țară mai multe feluri de stupi e mai bine, din contră, reducerea lor la cât mai puțin posibil, la cele mai proprii regiunii și firii poporului, unite

Clișele sunt împrumutate dela Dr. Fl. Begnescu, pentru cari îi aducem și aci călduroase mulțumiri.

cu condițiile cerute de știință, trebuie să fie criteriile cari trebuie să ne conducă la alegere.

Așa stupul Dzierzon, criticat de toată lumea apicolă din apusul Europei și din America, e și azi cel mai răspândit în Germania, pentru-că acest stup era rezultatul unor experiențe îndelungate, făcute de un apicultor cum lumea n'a mai avut și care întrunea pentru solul Germaniei și pentru poporul ei migălos răbdător, și muncitor, toate cerințele unui stup bun. Cu acești stupi doar, așezați în plin aer, ori în pavilioane pe mai multe rânduri, s'au pus germanii în fruntea Europei, atât prin numărul coloniilor cât și prin enorma producție de 2 milioane kgr. miere.

Baronul Berlepsch, căruia Europa îi datorește descoperirea ramei mobile și cu ea aproape perfecțiunea în apicultură, inventează pentru țara lui fostul Imperiu Austro-Ungar, stupul ce-i poartă numele. Dar cum fosta împărăție nu era un stat național unitar, ci un conglomerat de națiuni cu firi deosebite, era natural ca stupul acesta, unora, în special Românilor, cu temperamentul lor cu desăvârșire opus celorlalte popoare, să nu convină.

De aceia nu trebuie să ne prindă mirarea, că acolo a trebuit să se stabilească un fel de dictatură, întrebuițându-se procedeele de care ne vorbește *Di N. Voinea*, ba introducându-se și cenzura revistelor, nepermițându-se criticarea stupului oficial.

Americanul din Statele-Unite, pentru care timpul e ban, niciodată nu s'ar fi putut împăca cu stupul Dzierzon ori Berlepsch. Stupii aceștia n'ar fi fost buni acolo, nu numai pentru că să perdea prea mult timp cu conducerea lor, dar și pentru că flora prea abondentă necesită întrebuițarea unor modele cu capacitate mare. Americanul avea nevoie dar de stup mare, și să nu-și piardă vremea cu gratii Hanemann, cu împiedecarea roitului natural, etc. De aceia vedem că inventatorii lor construiesc stupi mari, cu rame care ajung până la dimensiunile de 45 cm. $\times$ 27 cm. cum este rama lui Quimby; iar la timpul oportun să poată fi mărit prin adăogire de magazine.

Ușurința manipulării a făcut ca renumele stupului american să treacă Oceanul și să fie introdus în țările apusului.

Dar și stupul american prezintă oarecari neajunsuri. Bun pentru cei care aveau cunoștinți apicole mai întinse, nu mai avea

aceleași calități pentru omul dela țară. Acestuia îi trebuia un stup la care să umble cât mai rar, pentru a nu-l împiedeca dela munca câmpului, dar dela care să poată avea un folos mai mare decât dela coșnițele de paie ori trestie.

Lui Layens îi revine meritul de a fi inventat stupul orizontal cel mai perfect. Mărindu-i capacitatea până la 80 litri, făcându-i rama înaltă și nu joasă ca la Dandant. Colonia se desvoaltă în voie într'un astfel de stup, rămânând și destul spațiu pentru rocoltă.

În vechiul Regat, primele încercări serioase s'au făcut pe Domeniile Coroanei introducându-se stupii mici nemțești în pavilioane. Ori cât s'a străduit Kalenderu, administratorul general al Domeniilor Coroanei, să-l răspândească în populația rurală, n'a reușit. Aproape nimeni nu la adoptat.

Când mai târziu Ministrul Carp aduce din Austria pe apicultorul *Hermes*, căruia îi acordă teren și alte avantagii la Roman, în vederea răspândirii culturii sistematice, lucrurile se schimbă. Acest apicultor repede și-a dat seama că stupul mic al lui Dzierzon nu mai era bun pentru floare bogată a luncii Siretului, și introduce stupul orizontal Layens, micșorându-i capacitatea pentru 20 rame măsura normală germană.

Din an în an, stupul a suferit modificări, fiind nevoie a i-se mări capacitatea, numărul și suprafața ramelor, până ce le urmă rama ajunse de 9 dm.²

Modelul acesta, prin ușurința de manipulare, efinătatea sa și înfățișarea frumoasă rustică este repede adoptat, mai ales în Moldova.

Din cele expuse constatăm că stupii mari și cu deschidere pe deasupra au fost primiți în vechiul regat. Și era natural să fie astfel, ei fiind cei mai potriviți pentru flora țării noastre și firei vioaie a românului.

În anii 1900—1906 am făcut la stupăria mea din Botoșani cercetări spre a vedea care din stupii: *Hermes*, *Berlepsch*, *Dadant*, sau *Layens*, sunt mai superiori.

În acest interval de 6 ani, toate observațiunile mele erau notate cu scrupuloșitate. Cunoscând perfect regiunea cu toate perioadele ei melifere, am putut să-mi dau perfect seama de inferioritatea primelor două sisteme față de cele două ultime. Cân-

tarul, mai ales în timpul perioadei mari melifere, îmi arăta mari diferențe. Așa pe când stupii Berlepsch creșteau zilnic cu 500 gr. 1.500 Kgr., stupii Hermes cu 1—2 Kgr. în aceleași zile stupii Dadant și Layens creșteau în greutate cu 3—4 Kgr.

Care era cauza? Desvoltarea coloniei! În primele sisteme coloniile se desvoltau mai încet, pe când în ultimele coloniile deveneau enorme; ele acopereau complet cele 12 rame complet pline.

Aceste rezultate, m'au hotărât a introduce sistemul Dadant. Acum, dacă punem întrebarea, care din cele două sisteme trebuie preferat, Dadant sau Layens? Răspund categoric:

Pentru apicultorul vechiu, care dispune de timp, cunoaște bine perioadele melifere ale regiunii sale, în special perioada mare, recomand stupul „Dadant“.

Pentru țăranul român, care toată săptămâna e ocupat, ale cărui cunoștințe apicole sunt slabe, stupul Dadant n'ar putea să aducă aceleași foloase, căci punerea magazinelor la timp e lucrul principal.

Punându-se cu 1-2 zile mai târziu se pierde câteva chilograme de miere, colonia poate roi, și rezultatul să fie opus scopului urmărit. De aceea pentru poporul dela țară, cred că stupul Layens e cel mai bun. El întrunește toate condițiile unui stup bun. Ușor de construit, mai efitin, ușor de condus.

Cu acest stup nu va avea neplăcerea de a recolta mai puțină miere și nici părerea de rău de a găsi la întoarcerea dela câmp, coloniile slăbite prin roire naturală și pierderea roilor în timpul lipsei sale.

Nu voi afirma, că e stupul ideal, căci se poate ca în viitor să apară inventatori, cari să dea un tip mai perfect. Sunt de părere, ca, mai ales noi, cari ne ocupăm relativ de puțin timp cu apicultura sistematică, să nu ne hazardăm a modifica aceste sisteme devenite clasice, numai pentru plăcerea de a avea un stup național; cele două sisteme arătate sunt rezultatul unor cercetări îndelungate și a unor cunoștinți profunde a vieții și desvoltării albinelor și am greși dacă le-am aduce vre-o modificare.

I. Popovici-Cerchez

*Directorul Școlii de Apicultură
din Chișinău.*

Camerele agricole și albinăritul

Organizarea și sprijinirea economiei zootehnice și agricole a țării prin acțiunea camerilor agricole este menită, dacă va fi bine înțeleasă și mai ales desinteresat condusă, să facă să înflorească în fiecare județ toate ramurile de exploatare a acestor bogății.

În ceea ce privește albinăritul, relevăm că în aceste camere s'au prevăzut secțiunea de apicultură, sericicultură etc.

În multe părți în care pe lista eșită la alegere nu a figurat și un apicultor, el a fost cooptat în urmă, pentru ca aceste instituțiuni să lucreze în cunoștință de cauză și în direcția apicolă.

Cum însă încă lucrul acesta nu s'a stabilit în toate părțile, societatea națională de apicultură dorește a cunoaște pe acei apicultori cari au fost aleși ori cooptați în aceste camere, cum și pe aceia recomandați pentru cooptare în camera respectivă și în acest scop următoarea adresă a fost înaintată tuturor camerilor agricole din țară.

DOMNULE PREȘEDINTE,

Bogăția albinăritului în țara noastră întrece cu mult valoarea de un miliard de lei. Cu toate acestea suntem încă departe de a avea o apicultură cu adevărat modernă, bazată pe o exploatare rațională după noule metode pe cari ni le procură progresul științific de astăzi. Designr că în regiunea de activitate a Camerei Agricole ce cu onoare prezidați, albinăritul ca și în toate părțile țării, trebuie să fie încurajat.

Această directivă nu poate să fie dată decât de un apicultor competente. Nu știm dacă în lista membrilor Camerei Dv., figurează vreun apicultor ca ales. Societatea noastră care numără membrii de ai săi în toate părțile țării, își exprimă desideratul că dacă între membrii aleși în Camera Dvs., nu există un apicultor, el să fie cooptat.

Veți face prin aceasta, D-le președinte, o operă, de oarece apicultura are nevoie de încurajare.

Vă rugăm deci să binevoiți a ne comunica numele și adresa membrului apicultor ales ori cooptat în Cameră, pentru ca societatea noastră să se poată pune în legătură cu cu d-sa.

Ne exprimăm credința că inițiativa D-vs. oficială pusă în concordanță cu concursul particular, ce ar putea da societatea noastră, ar conduce la înființarea secțiilor apicole ale societății noastre, ce ar fi condusă fie-care de către membrul ce figurează în Camera Agricolă respectivă, societatea dorind a avea tot atâtea secțiuni câte sunt Camerele Agricole.

Societatea având și organul său de publicație, ar contribui apoi prin publicațiunile ce face la legătura dintre secțiuni, publicând activitatea și măsurile luate de fiecare, cum și articole tehnice de îndrumare pe calea sistematică, etc. etc.

În speranță că veți bine-voi, Domnule Președinte, a ne pune în legătură cu membrul apicultor ales ori cooptat în Camera Agricolă, ce cu onoare presidați, vă rugăm a primi asigurarea stimei noastre.

Președinte (ss.) *Begnescu.*

* * *

Apicultorii cunosc că comisiunile zootehnice, cari prin înființarea camerilor agricole vor lucra mai departe în sânul acestor camere, în scurta lor existență, au sprijinit în unele județe și apicultura, care intră în cadrul de acțiune zootehnică. Desigur că în camerele agricole, apicultura va fi sprijinită și cu aceasta intențiune rugăm pe toți apicultorii, ce sunt sau nu membrii ai societății noastre, să caute a atrage atențiunea membrilor, camerilor agricole din județele în care să află, asupra necesităților albinăritului în județul respectiv.

Societatea noastră intenționează, cum reese din cele de mai sus, ca să formeze câte o secțiune care să fie condusă de apicultorul care figurează ca ales sau cooptat în acea cameră, sub titlul de președinte de secțiune al societății, așa cum prevăd statutele sale.

Domnii apicultori sunt rugați a ne comunica orice date relativ la cele de mai sus.

Dr. Florin Begnescu,
Președintele Soc. Naționale
de Apicultură

Iernatul albinilor

De VASILIU CORODAN
prof. apicol.
șef al Regiunii II apicole.

E timp de toamnă. Frunzele arborilor gălbinite cad la pământ. Vitele, oile, pasc ultimile otăvuri de iarbă; iar în razele călduroase a soarelui, albinile zboară prin livezi, căutând un ceva....., ce de mult, de mult, s'a sfârșit. Natura și-a schimbat temperatura călduroasă în receală, veștezând, livezile și câmpiile înflore. Gospodării se îngrijesc de grajduri călduroase pentru iernat.

Oare noi apicultorii, ne-am îngrijit, ca albinele noastre, se fie asigurate, cu locuințe călduroase, și cu nutremântul necesar pentru iernat? Eu cred că da fiecare apicultor prevăzător, se îngrijește de timpuriu, ca să fie provăzute coloniile sale cu toate cele de lipsă pentru durata iernei.

Ca iernatul albinelor să fie bine reușit, să nu suferim daune, înainte de așezarea albinelor la iernat, trebuie să vizităm cu deamănuntul toți stupii (familiile) convingându-ne, dacă, cutare familie este provăzută: 1. Cu matcă prolifică, 2. cu nutremântul recerut, 3. cu populație indestulitoare. Familiile cu matcă virgină s'au falsă, trebuie înlocuite cu bune. Dacă n'am dispune de mătci bune, la tot cazul trebuie împreunate cu alte familii mai slabe.

Asezarea albinelor pentru iernat, în cojnițe (ulee) sistematice, se procedă, în modul următor: În jumătatea a doua a lunii Septemvrie, golim magazinul de miere, scoatem toate cadrele afară, cu ajutorul unei perii măturăm toate albinele în departamentul de clocire, și astupăm garatul cu scândurile de despărțire.

După aceasta trecem la operațiunile departamentului de clocire. Aici vom proceda astfel cuibul de clocire, care va fi deja format în cadrele deasupra departamentului, îl vom strămuta în rândul din jos, iar în rândul de sus, vom pune cel puțin 6—8 cadre cu miere operculate, care va servi ca nutremânt familiei pentru iarnă. În rândul din jos, în jurul cuibului, vom așeza cadre cu miere și polen. După ce vom scoate toate cadrele goale, vom fixa geamul la locul său potrivit. Spațiul dintre geam și ușe, precum și în magazina de miere, vom așeza perinuțele de iernat,

pregătite în acest scop, s'au în lipsa acestuia, înfundăm magazia de miere, și spațiul dintre geam și ușe cu fân sau otravă. Închizând ușa bine, vom urma la operațiunile din afară; anume: dacă stupul cojnița) e cu pereți simpli, trebuie învăliți cu jupi de paie, ca frigul să nu poată străbate la albine. Stupii cu pereți dubli, nu au lipsă de înfășurarea lor cu paie. Urdinișul trebuie strâmtat și provăzut cu gratar pentru apărarea în contra șoaricilor, cari negăsind paza de vară ce o îndeplinesc albinele la urdiniș, ar putea intra ușor în stup, cauzându-ne mari daune, ba chiar distrugerea totală a coloniei. Dintre toate sistemele de stupi, cei mai bun pentru iernat este stupul clădit din vaiugă sau cărămidă. Acest stup se poate clădi după orice măsură, albinele se ierneză foarte bine, având temperatura recerută, iar matca depune ouă de timpuriu. Model acesta de iernare este foarte practic, albinele vor consuma din miere care este așezată în jurul cuibului, iar peste iarnă se vor retrage în rândul deasupra, aflându-și nutremânt din belșug. Așezarea pentru iernat trebuie să se facă la timpul prescriș, ca albinele să aibă timp pentru organizarea cuibului și astuparea crepăturilor cu propolis.

Iernatul stupilor rustici, se practizează în deosebite moduri: În stupină închisă, coșurile se lipesc cu o spoială pregătită din argilă, amestecată cu bălegar și cenușe, acoperindu-i eu o învălitoare pregătită în acest scop din jupi de paie, care trăgându-se pe cojnițe, îi legăm jur împrejur, cu o sfoară. În jurul coșului punem cenușe, urdinișul îl provedem cu un grătar pentru apărarea în contra șoarecilor.

În ținuturile mai friguroase, e bine să avem pivnițe speciale, zidite în pământ, cât se poate de uscată și bine ventilată. În aceasta pivniță, stupii se vor așeza unii lângă alții, ca să se poată, din când, în când vizita. Cojnițele și aici se acopere cu paie, lăsând urdinișile din afară, pentru a se putea aeriza. Sistemul acesta de iernare a stupilor din partea mea, îl apreciez ca unul din cele mai practice metode. Nu toți apiculturii, cari dispun de câteva familii vor putea avea pivnițe speciale pentru iernat, însă foarte ușor poate să-și pregătească o astfel de pivniță.

În zilele frumoase și calde ale iernei, albinile fac câte un sbor de curățenie, punându-se de multeori chiar în jurul urdini-

şului, pe acoperişul stupinei, ori pe zăpadă. Ca albinile ce se vor pune pe zăpapă, se fie scutite de răceală, trebuie să aşternem înaintea stupinei paie uscate s'au scânduri.

Albinele aşezate în modul descris, au lipsă de linişte. Conturbarea albinelor în decursul iernei, este foarte dăunoadă. Apicultorul din când, în când, trebuie să asculte zâmzăitul albinelor din afară, ca din semnele lor, să se convingă de starea lor internă. De multeori unele familii au prea mare căldură, frig, sau sunt atacate de şoareci. În cazurile acestea, familiile sunt foarte iritate, şi prin zâmzăitul lor de iritaţie, ne dau semnalul de a înţelege, că sunt conturbate de ceva. Indată ce vom observa o astfel, de familie, trebuie să căutăm din cei vine iritaţia, salvând-o de răul ce o bântue.

Se iveşte de multeori, că vre-o familie este lipsită de aer, ceiace provine adeseori, din multele albine moarte căzute în decursul iernei la urdiniş: aceste albine numai decât trebuie delăturate, ca albinele se poată primi aer îndestulitor.

De multeori se iveşte în decursul iernei şi necesitatea, ca apicultorul să-şi nutrească unile colonii mai slăbite, căci din contră sunt expuse peirei. În cazul acesta, coloniile avizate la nutrire, trebuie provăzute cu cantităţi mai mari de miere, sau sirop de zachăr, încunjurând însă cât se poate operaţiunile prea dese. Prin conturbarea stupului, albinile mistue prea mult, şi neputându-şi îndeplini sborul de purgaţie, vor fi atacate de diaree.

Albinele nutrite cu cel mai mult două săptămâni înaintea sborului de purgaţie, vor scăpa pe diare, însă pe acestea colonii, se va observa că au fost nutrite în decursul iernei. Ele vor fi astfel cu mult mai domoale, înaintarea lor va fi foarte slabă. Totasemenea vor fi şi coloniile care au fost conturbate în decursul iernei.

Albinele ca să fie bine iernate, cu observarea condiţiunilor descrise, întâi au lipsă de linişte, în rândul al II-lea, iar de linişte şi în rândul al III-lea deasemenea de linişte.

SCRISORI

Galați, 17 Noemvrie 1925.

Stimate D-le Voina,

Sunt foarte bucuros de vestea că în Ardeal va apare revista „Stuparul Român“ și sunt măgulit de asemenea de invitațiunea ce-mi faceți de-a figura între colaboratorii ei, și în cea-ce mă privește promit ai da modestul meu sprijin, după cum l-am dat și sunt gata a îl da ori-cărei manifestări de interes general apicol.

Numele persoanelor ce indicați, că vor face parte în comitetul redacțional al revistei și cari în mare parte îmi sunt cunoscuți din puțină noastră literatură apicolă, sunt o garanție, că aceasta revistă va fi dintre *cea mai folositoare* cauzei albinăritului.

Dacă de mult timp mă ocup cu apicultura și cu răspândirea ei, nu am făcut-o decât din dragostea ce port acestei ocupațiuni și din dorința, ca aceasta bogăție națională să crească și să înflorească tot mai mult.

De aceiași dragoste sunt convins, că sunt însuflețiți și ceilalți colaboratori ai revistei și cum în orice operă la a cărei bază stă dragostea și idealul intrupat în deviza: *spre mai bine și spre mai frumos*; sunt sigur că apera ce întreprindeți va avea reușita, ce vă doresc din toată inima. *)

*Dr. Florin Begnescu,
prez. Societății Națională
de Apicultură.*

II.

Lisa, 20 Noemvrie 1925.

Iubite D-le Voina,

Am primit scrisoarea D-tale și am luat act cu plăcere de hotărîrea de-a scoate revista de stupărit „Stuparul Român“. Voi colabora cu drag și eu la aceasta revistă și vei avea dela mine un articol chiar pentru No. 1.

*) Pentru cuvintele călduroasă și încurajatoare primește D-le Dr. mulțumitele noastră a tuturor, urându-vă încă mulți ani spre folosul apiculturii și a neamului.

Prevedeam, că așa să va sfârși revista dela Alba-Iulia.

E păcat numai de munca D-tale depusă. La colaborare pentru revistă s'a angajat și părintele Alexandru Vlad din Mag, județul Sibiu etc. etc.

*Al. Popa, prof. apicol,
șeful Regiunii de Apicultură.
Lisa-Făgăraș.*

III.

Chișinău, 29 Noemvrie 1925.

Dragă D-le Voina,

Am primit scrisoarea D-tale și îți mulțumesc foarte pentru atenția, alegându-mă în comitetul revistei. Voi căuta să corăspund așteptărilor pe cât mă vor sprigini puterile. Zilele acestea vei primi un articol despre mersul apiculturii în Basarabia, care cred că va prezenta interes

Felicitările mele pentru că ai reușit să faci să continue revista . . .

Să poate că la vară să țin cursuri apicole la Geoagiu și atunci timp de-o lună vom avea multe de discutat și de lucrat în aceasta specialitate.

Până atunci, n'ar fi rău să mai corespondăm între noi, și cred, că ești și D-ta de aceeași părere.*

Până la revedere, primește o prieteneasă strângere de mână. . . . .

*Popovici Cerchez,
directorul școalei de Apicultură
Chișinău.*

DIVERSE

Societatea centrală de apicultură din România.

Aducem la cunoștință tuturor apicultorilor din țară, că în urma consfăturii mai multor stupari de seamă în 25 Oct. 1925. a luat ființă „Societatea centrală de apicultură din România“ cu sediul în București Str. Rotari 38.

Programul societăți este:

1. A lupta pentru desființarea împozitului pe stupărit ;

2. A obțiunea scutirea de taxă vamală pentru toate uneltele apicole, ce membrii ar aduce din străinătate ;

3. Desființarea taxelor de export pentru produsele apicole ;

4. Va scoate o revistă de apicultură, rugând pe toți stuparii a comunica dacă vor să o aboneze ;

5. Ținând seama, că albinăritul e o ramură a agriculturii, vor cauta, ca în Camerile agricole județene să fie și un apicultor. De asemenea în comisiile de înpunere și ori în ce comisii, unde să discută lucruri ce îteresează apicultura ;

6. Pentru vinderea mierei și celorlalte produse apicole în străinătate vor întreținea legături directe cu marii negustori, înlăturând speculanții ;

7. Vor lupta cât le va ajuta puterile pentru a să inproprietării toți apicultorii ; chiar dacă sunt funcționari ai statului, cu singura condiție, ca pe locul căpătat săși facă stupină sau o mică fermă model.

Cotizația anuală este 100 Lei plus 20 Lei taxa de înscriere. Toți cei-ce trimit bani, vor primi imediat statutele și cartea de membru.

Din partene îndemnăm pe toți frații stupari a să înscrie în această societate, care este în interesul și binele nostru a tuturor.

Societății îi dorim prosperare, pentru a ne putea fi folositoare cât mai îngură.

x

Târg de mostre și expoziție în Deva.

Camera de Comerț și industrie din Deva intenționează a organiza în vara anului 1926 un târg de mostre și expoziție, în care o secția va fi a apiculturii.

Tragem atenția tuturor apicultorilor din județ încă de pe acuma asupra acestui eveniment înpportant pentru județul nostru, chemându-i la muncă, spre a dovedi, că apicultura este un ram îensemnat al economiei naționale și nu — după cum o țin mulți — „un chilipir de om pe jos.“ La muncă deci !

x

Sfaturi pentru iarnă.

Ianuarie.

Toamna trecută, după știrile ce le-am primit la redacție, a fost favorabilă pentru albine, aproape pentru întreg Ardealul.

Timpul favorabil albinelor l-au și folosit pentru arangiamentul lor din lăuntru. Ori-cum ne-am sili noi a arangia cuibul pentru iarnă, nu putem și nu suntem în stare să pregătim așa ca ele. Pentru aceea am am zis noi totdeauna, că aranjarea stupilor pentru iarnă să-o facem de timpuriu prin August și mai mult să nu ne amestecăm în viața lor.

Dacă lucrurile acestea le-am făcut de timpuriu și toamna a fost favorabilă, albinele au avut timp de-a aranja eventualele stricăciuni din lăuntru al cuibului și astfel iernatul este asigurat.

Lucrările noastre în jurul stupilor să răstrâng la continua supraveghere.

Lucrul principal în lunile de iarnă este liniștea mortală în jurul stupilor.

Nimic să nu conturbe aceasta liniște. În apropierea stupinei să nu facem lărmă, să nu tăiem lemne, dacă avem ceva de lucru în jurul stupinei, să-l lăsăm pe mai târziu, după zborul de curățire.

Vizita în jurul stupilor să-o facem zilnic fie pe dinafară, fie pe dinlăuntru. Atenția să ni-se concentreze în auz, în urechi. Dacă la vreun stup auzim zumzăt prea mare, ne oprim și căutăm cauza, care de regulă este lipsa de aer la cosnițele cu urdinisul jos, frigul la cosnițele cu părăți simpli, lipsa de nutre-mânt dacă am fost scumpi la așezarea pe iarnă, ori-că s'a obrăznicit vr'un șoarec în viața liniștită a familiei. În cazurile acestea trebuie fără întârziere să facem ceva pentru a scăpa stulul de suferință.

Pe lângă liniștea mortală, stuparul trebuie să se îngrijească ca în urdiniș să nu între vântul, nici razele soarelui. Aceasta o facem prin o scândură ridicată asupra urdinișului astfel, ca aerul să între.

În contra șoarecilor ne apărăm cu cuie bătute într'un lă-

țisor în forma de piepten. Urdinișul, fie sus sau jos, trebuie lăsat deschis în întregime și peste iarnă dacă voim să asigurăm bunul ernet și să împedecăm marea mortalitate.

Experiența și praxa este cel mai bun învățător și cea mai bună carte de apicultură. Supraveghiați deci stupii în timpul de iarnă, atât cei cu urdinișele jos, cât și pe cei cu urdinișele sus, pe cei cu păreți dubli, cât și pe cei simpli. Faceți însămănări și la timpul său, scrieți observările la revistă ca să le știe toți.

Acuma e timpul să cumpărați stupi și să-i arvuniți, ca la timpul său, după primul zbor de curățire să-i puteți transporta. Dacă cumpărăm stupi din loc, fără nici-o priméjdie îi putem transporta la locul lor pe sanie dacă este zăpadă. Pregătiți cosnițe încă de pe acuma, ca ele să fie gata pe timpul roitului. Feriți-vă de-a cumpăra cele regnicolare ungurești, pe cari toată lumea le scoate din uz. Faceți ramele necesare, topiți fagurii seci și vărșați din ceară fagurii artificiali. Bostinarii să nu-i primiți în curte și să nu le vindeți faguri seci, ci doară bostina, drojd.ile rămasă în căldare ori săculețe. Păstrați ceara pe o sută de locuri, că odată vă prinde bine și nu aveți de unde o lua, iar cea din comerț nu e pentru noi. Citiți cărți de apicultură și abonați-vă la o revistă, ca să puteți ținea pas cu știința stupăritului și să aveți lună de lună sfaturile date de stuparii iscusiți.

x

POSTA REDACȚIEI

N. Paraschiv R., N. Branga în P., Ioan Pop de Săl., Trăia N. Vrani., G. Tomi L., și alții cari reclamă Stuparul dela redacție: Dați în judecată pe administratorul Lupan, alt sfat nu vă putem da. Noi nu am administrat bani dupăcum am scris și în revistă, ca la redacție să nu trimiteți absolute nici un fel de bani. Noi am muncit și la revistă și am dat aproape 300 de epistole cu răspunsuri în chestii apicole. D-l Lupan a încasat abonamentele și la jumătatea anului a sistat revista, deși materialul îl avea tipografia la dispoziție pe Iulie-August. Ne-a terfelit aceasta treabă și numele nostru,

cari munceam din dragoste. Ce să facem? La D-l Lupan nu avem ce căuta. „Mulți chemați dar puțini aleși“, noi aceasta nu am crezut-o.

D-l Pr. S. S. în C. I. Într'un articol vom da răspuns detaliat la întrebarea On. DV. și vom lumina din toate laturile chestia, ca să o citească toți abonanții noștri.

Nandrani în L. Am luat act despre raportul DV. și Vă mulțumim.

I. Bălan Hittiaș: Revista „Apicultorul“ care apare în 3 limbi în Timișoara, eu am mai sistat-o odată prin publicațiile din diferite foi. Acuma își rădică hydra capul din nou, spre rușinea apiculturii și a gazetăriei rumânești. „Pr. Apicultorului“ din Chișinău încă a apărut în Rusește și Românește. A fost destul un cuvânt din partea noastră în „Stupăritul“ și D-l P. Cerchez a și despărțit-o. Vom revenii asupra acestei reviste tot cu vechile argumente cu cari am sistat-o întâiu. Ceream că Bănatul să fie și aci „fruncea“. Salut!

Ios. Irimescu Jupani. Regret, că nu am fost acasă și eu. Mă bucur că ți-a plăcut ce ai văzut. Revista vă vine. Cu bine!

V. Andronescu R. V. V'am luat între abonați. Cu drag!

Cel mai important și mai
renumit Stabiliment de
Apicultură din Europa

LUCIO PAGLIA & FII

CASTEL S. PIETRO (EMILIA) ITALIA

Se oferă să introducă și la noi
în țară regine (mătcii) de rasă
pură italiană, născute în celule
fructificate și albine (roi) de circa
1 kgr. Albinele și reginele se ex-
pediază în ambalaj special prin
postă și cele cari sosesc moarte,
se preschimbă după înapoliere.

Toate cererile se vor adresa la d-nul
Dr. G. CARNEVALI
BUL. L.-CATARGI 56, BUCUREȘTI

Reprezentantul
Stabilimentului de Apicultură
LUCIO PAGLIA & FII
pentru România
